

Στην Κυδρεώτισσα Ειρήνη Μαρουλλή, τη γυναίκα μου...

του Κυριάκου Τριχινά

Η λεμονιά είναι δική μου
κι όλα τα κρίνα της αυλής
πήγη λεμονοανθών η γη μου
κομμάτι είναι της ψυχής

Δικός μου είναι ο ίσκιος
κάτω απ' τη γέρικη ελιά
και το γεράνι κι ο ιβίσκος
κι η όμορφη πορτοκαλιά

Είναι δικές μου και οι πέτρες
τις έκτισε όλες ο παππούς
με ιδρώτα πότισε τις λεύκες
φρουρούς σε δύσκολους καιρούς

Είναι δικό μου και το σπίτι
στην πόρτα έχω τα κλειδιά
και ό,τι άλλο μου ανήκει
κι έχω κλειδώσει στην καρδιά

Δικές μου όλες οι αναμνήσεις
δαμμένες μέσα μου βαδειά
κεριά στην Παναγιά δεήσεις
να μην πονάνε τα καρφιά

Δικά μου όσα είναι γραμμένα
ονόματα σ' άσπρους σταυρούς
προγόνων κόκκαλα δαμμένα
κι ό,τι απόμεινε απ' αυτούς

Μην κάνετε λοιπόν παζάρια
για τις δικές μας τις ζωές
βρώμικα χέρια ρίχνουν ζάρια
κι αλάτι ρίχνουν στις πηληγές

Την άδεια μου δεν θα δώσω
για το παζάρι της ντροπής
την άγια γη δεν θα προδώσω
δεν θα σας δώσω υπογραφή.



Η γειτονιά κοντά στο μύλο Βούππιο